

Առաջնորդարան Հայոց
Թեմին Ատուպատկանի
Թավրիզ
N 519

Դեկտ. « 2 » 1946 թ.

«ԷԶՄԻԱՄԻՆ» ամսագրի
խմբագրության

«Էջմիածին» ամսագրի ապրիլ-մայիս համարում կարդացինք հետևյալը. «Արդ ի՞նչ պես կըլլա, որ Թավրիզի Ս. Աստուածածնա պատկանող ձեռագիր մը, որ կերևա իր արժանի կազմով մասնավոր հարգանք պիտի վայելեր, 1906—1924-ի միջև տեսն մը եկեղեցիին կգողցվի, կտոր-կտոր կըլլա և էջ-էջ ֆարիզեն մինչև Ամերիկա կծախվի: Բուն ձեռագիրը իր ամբողջությամբ, նաև արծաթի կազմը, որ կարևոր կազմ մըն էր, այժմ բոլորովին աներևույթ կմնա»:

Առաջնորդարանը անմիջապես պահանջեց Ս. Աստուածածին եկեղեցվո ծխատեր Տեր Սահակ քահանան, կարդաց գրվածը և իմացավ, որ Ավետարանը եկեղեցումն է: Անմիջապես քահանան բերավ Ավետարանը, լիբրեցինք ու գտանք հետևյալը. Ավետարանը արծաթապատ է, երեք արծաթյա շարժուն խաչերով. բայց արինք մագաղաթյա լիբրեբը և կարդացինք «Թորոսի» ութ մեծ լրեսներին վրա գրված չորս Ավետարանիչների համաբարբառը ծաղկանկարներով գեղեցիկ զարդարած, իսկ առաջին երեսում

Մխատեր ՍԱՀԱԿ ԲՆՔ. ԵՂԻՎՅԱՆ (ստորագրություն)

Առաջնորդական փոխանորդ ԿԱՐԱՊԵՏ ավագ ԲՆՔ. ՄԱՆՈՒԿՅԱՆ (ստորագրություն):

Խմբագրությունս տպագրելով սույն համակը՝ ուրախ է արձանագրելու, որ «Էջմիածին» ամսագրի 1946 թ. ապրիլ-մայիս համարում զետեղված նյութերը, հայ մշակույթի թանգարժեք գանձերի նկատմամբ գոյություն ունեցող անհոգատար վերաբերմունքի ու շարաշահության մասին, արձագանք են գտել գաղութահայ շրջաններում: Միաժամանակ խմբագրությունս ճիշտ չի համարում այն դրույթը, երբ ամեն դեպքում, ինչպես և այստեղ, փորձեր են արվում հան-

ալ ձեռքով գրած «Յափ արեղայի» գրությունը ՊՂԷ Հայոց թվականին:

Ապա թերթելով ամբողջ Ավետարանը վերջում կարդացինք Ավետարանը գրողի, նույն տառերով, նույն շափերով, ինչ ոչ ամբողջ Ավետարանն էր գրված, Ստեփաննոս քահանայի ձեռքով, իր և ծնողաց հիշատակին հայոց թուականին Յամի հարիւրից եւթեանց, և տասանց վեցից, տարբերություն հայոց տոմարիս..... թվ. 24 է... յամս աստուածապատիւ Տեառն Կոստանդին հայոց կաթողիկոսի»:

Թերթերի համարակալությունից երևաց, որ սկզբնա են յուրաքանչյուր Ավետարանի մասի առաջին երեսին կցած մի մի լիբր: Ինչպես են անհայտացել այդ չորս լիբրերը, դժվար էր ստուգել, քանի որ 1905—1924 թվականի երեք քահանաները մեռած էին և այսօրվա ծխատերը հինգ տարվա քահանա է:

Կիսնդրվի, որպեսզի այս գրությունը արտատպի «Պայքար»-ի խմբագրությունը, ի պատասխան Հ. Քյուրտյանի հոդվածի:

Շ

ցանքը միշտ բարդել մեռածների վրա: Թրված չորս լիբրերի կորուստը վկայում է այն մասին, որ բացակայել է ամենօրյա հրակողությունն ու հոգատար վերաբերմունքը մեր մշակույթի հնադարյան արժեքների նկատմամբ: Խմբագրությունս հուսով է, որ այսուհետև կբազմապատկվի հոգատարությունն ու հսկողությունը հայ ժողովրդի մշակույթի անփոխարինելի գանձերի նկատմամբ: